Canoane din Duminica a IV-a a Sfântului şi marelui Post (a Sfântului Ioan Scărarul)(Triod)

Predici la Duminica a IV-a a Sfântului şi marelui Post (a Sfântului Ioan Scărarul)(8. Triod):

https://www.academia.edu/42628550/Predici_la_Duminica_a_IV-a_a_Sf%C3%A2ntului_%C5%9Fi_marelui_Post_a_Sf%C3%A2ntului_Ioan_Sc%C4%83rarul_4._Triod_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-iv-a-a-sf.-ioan-s

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

Canonul Triodului

Cântarea 1-a

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu...

Asemănatu-m-am, Hristoase, celui ce a căzut în mâinile tâlharilor şi am rămas mai mult mort de la dânşii pentru bătăi; aşa şi eu, Mântuitorule, sunt rănit de păcatele mele.

Nu mă trece cu vederea pe mine, cel foarte neputincios, strigat-a tânguindu-se, Mântuitorule, cel ce a cheltuit bogăţia Ta cu tâlharii; aşa şi eu mă rog, milostiveşte-Te şi mă mântuieşte.

Tămăduindu-mă pe mine, cel ucis la minte, cu bătăile păcatelor, de tâlharii cei nedrepţi şi de gândurile cele viclene, Hristoase Mântuitorule, mântuieşte-mă ca un mult îndurat.

A Născătoarei

Preacurată, Maica lui Hristos, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce s-a întrupat din tine, şi din sânurile Născătorului nu S-a depărtat, să mântuiască, pe cei ce i-a zidit, din toată nenorocirea.

Alt Canon, al cuviosului Ioan Scărarul

Cântarea 1-a

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Cela ce te-ai înălţat de la grija celor trupeşti la lumina cea fără materie şi înţelegătoare, Ioane cuvioase, luminează-mă cu rugăciunile tale cele către Domnul.

Sugând dulceaţa postului, ai lepădat amărăciunea desfătărilor; pentru aceasta, părinte, îndulceşti simţirile noastre, mai mult decât mierea şi fagurul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Suindu-te la înălţimea bunătăţilor şi scuipând dulceţile cele râvnitoare de jos, te-ai arătat dulceaţă de mântuire turmei tale, cuvioase părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cea ce ai născut înţelepciunea şi Cuvântul Tatălui negrăit, tămăduieşte rana cea rea a sufletului meu şi durerea inimii mele o alină.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspun-de-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minu-nile ei bucurându-mă.

Canonul Triodului

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi, Dumnezeule, cu puterea Ta şi smereşte semeţia ereticilor şi înalţă fruntea noastră.

Călătorind pe calea vieţii, Hristoase, m-am rănit cumplit de tâlhari, prin patimi; ci mă ridică, rogu-mă.

Jefuitu-mi-au mintea mea tâlharii, şi m-au lăsat în rănile păcatelor mai mult mort; ci mă vindecă, Doamne.

Golitu-m-au patimile, Hristoase Mântuitorule, de poruncile Tale, şi m-am rănit cu desfătările; ci varsă spre mine mila Ta.

A Născătoarei

Roagă prea curată neîncetat pe Cel ce a ieşit din coapsele tale, să se mântuiască de înşelăciunea diavolului cei ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Tu eşti Întărirea celor ce aleargă la Tine, Doamne; Tu eşti Luminarea celor întunecaţi şi pe Tine Te laudă duhul meu.

Ars-ai cu cărbunele sihăstriei spinul patimilor, prea lăudate, şi încălzeşti adunările călugărilor.

Mir de sfinţenie, prin miresmele pustniciei, cu totul te-ai făcut, cuvioase, spre miros cu bună mireasmă lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cugetând la legile sihăstriei, ai înecat acum patimile, ca pe alţi faraoni, în izvorul lacrimilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Opreşte tulburarea cea necontenită a gândurilor mele, prea curată Maica lui Dumnezeu, îndreptându-mi mişcarea cea către Fiul tău.

Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobia: De străina feciorie...

Fiind ca o armă de mântuire, prea curată, Crucea Ta, Mântuitorul nostru, printrînsa strigăm Ţie: Mântuieşte-ne pe noi, Cela ce ai pătimit de bunăvoie pentru noi, Dumnezeul tuturor, ca un mult milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a cuviosului, glasul al 4-lea*

Podobia: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Întărind ca nişte trepte bunătăţile, spre cer te-ai suit cu adevărat, prin buna credinţă, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pânditurile dracilor, şi păzeşti pe oameni de vătămarea lor, o, Ioane, scara bunătăţilor; şi acum te rogi, să se mântuiască robii tăi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cela ce şade pe scaun de heruvimi şi petrece în sânurile Tatălui, ca pe scaunul Său cel sfânt şade trupeşte în sânurile tale, Stăpână; că aşa a stătut împărat, Dumnezeu,

peste toate neamurile şi înţelepţeşte-I cântăm acum; pe carele roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Canonul Triodului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău şi m-am temut, înţeles-am iconomia Ta şi Te-am proslăvit, Unule Iubitorule de oameni.

Tâlharii au furat lucrarea mea cea dumnezeiască şi m-au lăsat muncindu-mă în răni.

Dezbrăcatu-m-au de poruncile Tale, Mântuitorule, gândurile mele cele nestătătoare; pentru aceasta rănit sunt de greşeli.

Levitul, dacă m-a văzut rănit de bătăi, m-a trecut Mântuitorule; ci Tu mă mântuieşte.

A Născătoarei

Cu adevărat te mărim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce nu ştii de mire, şi la limanul tău scăpăm, noi credincioşii.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Ca o livadă prea mirositoare şi ca o grădină însufleţită de bunătăţi ai înflorit cu postirea cu care ai hrănit pe toţi, cei ce te cinstesc pe tine.

Legiuitor bunei obişnuinţe, dreptar prea blând sihaştrilor, ca pe un Moise şi ca pe David câştigându-te părinte, după adevăr te fericim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sădit fiind lângă apele înfrânării, te-ai arătat, fericite părinte, viţă bine înflorită, rodind strugurii bunei credinţe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Născut-ai nouă sub vreme pe Cel ce a strălucit fără de vremi din Tatăl, Maica lui Dumnezeu; pe carele roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Canonul Triodului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând, strig Ţie...

Iisuse, cercetează rănile sufletului meu, precum ai cercetat de demult pe cela ce a căzut în mâinile tâlharilor, şi vindecă, Hristoase, durerea mea rogu-mă.

De rănile păcatelor cele cu durere a slăbit sufletul meu, Hristoase, şi din aceea zac gol de dumnezeieştile bunătăţi; ci Te rog, mântuieşte-mă.

Preotul şi levitul dacă m-au văzut, n-au putut cu adevărat, că m-au trecut; ci însuţi Tu, ca un milostiv, acum mi-ai dat mântuire şi m-ai mântuit.

A Născătoarei

Nu mă trece cu vederea, Stăpâne, rogu-mă, pe mine ticălosul şi rănitul, cel rănit la minte de tâlhari, ci Te milostiveşte Mântuitorule, pentru rugăciunile celeia ce Te-a născut.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Stingând toate patimile cu roua nevoinţelor tale, părinte fericite, din destul te-ai aprins cu focul credinţei şi al dragostei, şi te-ai făcut sfeşnic înfrânării, lumină nepătimirii şi fiu al zilei.

Strugurul credinţei l-ai hrănit cu dumnezeiasca ta lucrare, părinte, în sânuri l-ai pus şi l-ai stors cu ostenelile nevoinţei şi umplând paharul cel duhovnicesc al postirii, veseleşti inimile turmei tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdând vitejeşte năvălirile şi rănile vrăjmaşilor celor potrivnici, te-ai arătat stâlp răbdării, întărind turma ta cu toiag dumnezeiesc şi hrănind-o, fericite, cu păşunile şi cu apa înfrânării.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Urmând graiurile buzelor tale, prea curată, te fericim; că făcând în adevăr Domnul cu tine măriri, te-a slăvit pe tine şi te-a făcut adevărat Maică lui Dumnezeu, năs-cându-Se din pântecele tău.

Canonul Triodului

Cântarea a 6-a

Irmos: Înconjuratu-m-a adâncul...

Întru pofte mi-am cheltuit viaţa cea dumnezeiască, Stăpâne, şi fiind rănit rău peste tot de greşeli, am scăpat la Tine; milostiveşte-Te spre mine, rogu-mă.

Jefuitu-mi-au bogăţia şi m-au lăsat ca pe un mort tâlharii, rănindu-mi mintea cu patimile; ci îndurându-Te, mântuieşte-mă, Doamne.

Dacă a văzut levitul durerea bătăilor mele, nesuferindu-mi rănile, m-a trecut; iar Tu, Iubitorule de oameni, ai vărsat peste mine mila Ta cea bogată.

A Născătoarei

Pe tine rugul cel nears, muntele şi scara cea însufleţită, uşa cea cerească, după vrednicie te lăudăm, prea curată Marie, ceea ce eşti lauda dreptslăvitorilor.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule...

Luat-ai în suflet dumnezeiască bogăţia Duhului, rugăciunea cea fără prihană, curăţia, cinstea, privegherea neîncetată, ostenelile postului, prin care te-ai cunoscut casă lui Dumnezeu.

Prostimea materiei celei de jos o ai trecut, înţelepte, şi cu rugăciune fără materie ţi-ai înălţat gândul şi te-ai arătat moştenitor odihnei celei de sus, pentru săvârşirea vieţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sudorile pustniceşti ai stins, cu adevărat, cărbunii săgeţilor vrăjmaşului şi aprinzând focul credinţei, ai ars întărâtările necredinţei eresurilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Strălucit-a din Sion bună podoaba celui Preaînalt, îmbrăcându-se cu îmbrăcămintea timpului din tine, ceea ce nu ştii de nuntă, prin negrăită unire, şi a luminat lumea.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobia: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Întru înălţimea înfrânării te-a pus Domnul, pe tine, ca pe o stea adevărată şi nerătăcită, luminând marginile, învăţătorule Ioane, părintele nostru.

Icos: Casă lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pe tine însuţi, părinte, cu dumnezeieştile tale bunătăţi, împodobind arătat ca şi cu nişte aur strălucitor, credinţa, nădejdea şi dragostea cea adevărată; aşezând dumnezeieştile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; înţelepciunea, bărbăţia şi curăţia câştigându-ţi şi smerenia prin care te-ai înălţat. Pentru aceasta te-ai şi luminat cu rugăciuni neîncetate şi ai ajuns la locaşurile cereşti învăţătorule Ioane, părintele nostru.

Canonul Triodului

Cântarea a 7-a

Irmos: Prea înălţate Dumnezeule...

Tâlharii au căzut asupra mea, ticălosul, şi rănindu-mă, m-au lăsat ca pe un mort, fără suflare; pentru aceasta mă rog Ţie, Dumnezeule, cercetează-mă.
Jefuitu-mi-au mintea gândurile cele nestătătoare, şi cu patimile rănindu-mă, m-au lăsat mort întru mulţimea greşalelor; ci mă vindecă, Mântuitorule.

Dacă m-a văzut levitul chinuindu-mă în răni, nesuferind bubele, pentru nevindecarea lor, m-a trecut, Mântuitorul meu; ci Tu însuţi mă tămăduieşte.

A Născătoarei

Tu m-ai mântuit, cel ce Te-ai întrupat din Fecioară, vărsând peste rănile mele mila cea bogată a îndurărilor Tale, Hristoase. Pentru aceasta pe Tine Te slăvesc.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: Din Iudeea, mergând tinerii...

La verdeaţa împărăţiei celei de sus ţi-ai hrănit părinte turma şi cu toiagul învăţăturilor gonind fiarele eresurilor, ai cântat: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Intrat-ai la ospăţul de nuntă cel de sus, al împăratului Hristos, fiind îmbrăcat cu veşmânt vrednic Celui ce te-a chemat; la carele ai şi şezut strigând: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Izvor înfrânării te-ai arătat părinte, neudat fiind de păcate, înecând cugetele şi curăţind spurcăciunea celor ce strigă cu credinţă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din pântecele tău a ieşit Domnul tuturor, Fecioară, întrupându-Se; pentru aceasta cunoscându-te Născătoare de Dumnezeu, cu dreaptă credinţă strigăm Fiului tău: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat.

Canonul Triodului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Tine, Făcătorule a toate...

Cu rănile greşalelor de la tâlhăreștile mele gânduri mi-am stricat viaţa mea, Mântuitorule; pentru aceasta m-am golit de dumnezeiescul Tău chip, Iubitorule de oameni, Dumnezeule; ci milostiveşte-Te spre mine.

Venit-ai pe pământ din cele de sus, Mântuitorule, milostivindu-Te spre mine cel rănit de bătăi peste tot, cu rănile păcatelor, şi ai turnat, Hristoase îndurate, peste mine mila Ta.

Trupul şi sufletul, Tu Stăpâne, Mântuitorule, Ţi-ai dat răscumpărare pentru mine, şi m-ai mântuit pe mine, cel cu totul rănit cu răni netămăduite, din mulţimea păcatelor, ca un milostiv.

A Născătoarei

Pe tine, Fecioară, ceea ce mai presus de gând ai născut pe Domnul prin cuvânt, cu dumnezeiasca bărbăţie, şi ai rămas Fecioară, toate lucrurile bine te cuvântăm şi te prea înălţăm întru toţi vecii.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul Ceresc să-L lăudăm noi credincioşii şi să I ne închinăm cântându-I şi Prea înălţându-L întru toţi vecii.

Stâlp însufleţit, cu adevărat, şi chip înfrânării câştigându-te pe tine, părinte, toţi cinstim pomenirea ta, Ioane.

Mulţimea călugărilor se bucură şi saltă adunarea cuvioşilor şi a drepţilor; că ai luat cunună după vrednicie, împreună cu dânşii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Fiind împodobit cu bunătăţile, ai intrat în cămara cea de nuntă a măririi celei nespuse cântând laudă lui Hristos în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe cei ce le trebuie ajutorul cel de la tine, nu-i trece cu vederea, Fecioară, care te laudă şi te prea înalță întru toţi vecii.

Canonul Triodului

Cântarea a 9-a

Irmos: Isaie dănţuieşte...

Nepăzind poruncile Tale, Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, m-am golit de dar şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă.

N-a putut levitul să şteargă rănile mele; ci ai venit Tu, bunule, la mine cu milostivire şi ai turnat peste mine mila îndurărilor Tale, Mântuitorule, ca un doctor prea ales, tămăduindu-mă.

Ca cel ce eşti milostiv, îndurându-Te, Hristoase, m-ai mântuit pe mine cel rănit de tâlhari cu bătăi, şi Ţi-ai dat sufletul şi trupul Tău, Mântuitorule, ca doi dinari, pentru a mea răscumpărare.

A Născătoarei

Mai presus de gând este naşterea ta, Maică a lui Dumnezeu, că zămislirea întru tine a fost fără de bărbat şi s-a făcut naştere de Fecioară, că cel ce s-a născut este Dumnezeu; pe carele slăvindu-L, pe tine Fecioară te slăvim.

Alt Canon, al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe cea curată...

Tămăduitor te-ai arătat de la Dumnezeu, fericite, celor ce bolesc întru păcate şi pierzător şi izgonitor duhurilor celor viclene. Pentru aceasta te fericim.

Părăsit-ai pământul, părinte, ca pe un locaş al stricăciunii şi te-ai sălăşluit în pământul celor blânzi; şi împreună cu dânşii te veseleşti, îndulcindu-te de desfătarea cea dumnezeiască.

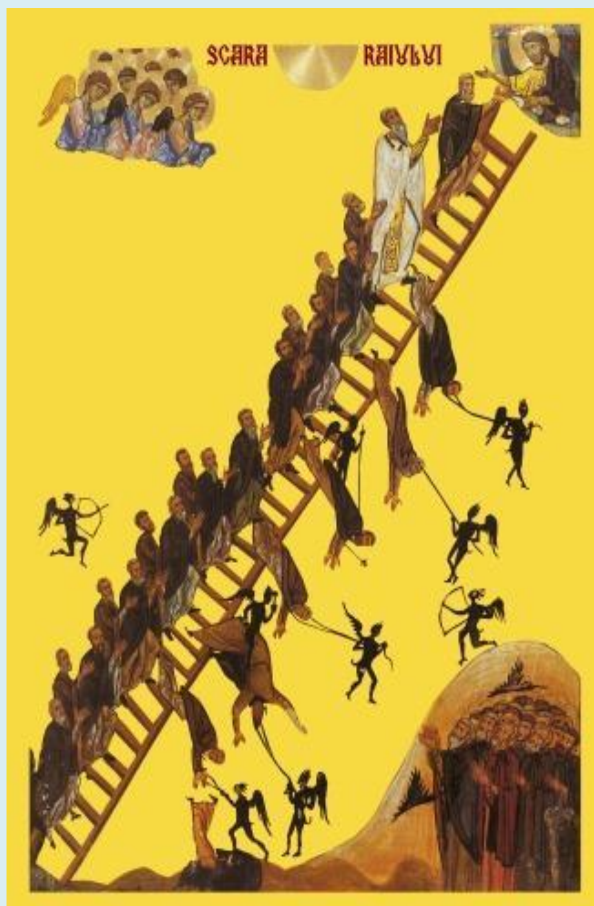
Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Astăzi este ziua de sărbătoare care cheamă pe toate turmele sihaştrilor la danţ duhovnicesc, la masă şi la mâncare de viaţă nestricăcioasă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cel ce s-a sălăşluit în tine, ceea ce eşti cu totul fără prihană, surpând pe ucigaşul de oameni, carele a amăgit dintâi pe începătorii neamului cu sfatul rău, născându-se din tine, ne-a mântuit pe noi pe toţi.

Sinaxar la Duminica a patra a Postului mare

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

Trebuie să se ştie că dacă va cădea Duminica aceasta în ziua de 30 martie, când se prăznuieşte pomenirea cuviosului, se citeşte numai sinaxarul din Minei şi se lasă acesta, deoarece e acelaşi sinaxar.

În aceiaşi zi, în Duminica a patra a postului mare, facem pomenirea cuviosului părintelui nostru Ioan Scărarul.

Stih: Ioan cel mort cu trupul, din timpul vieţii sale,
Trăieşte veşnic totuşi, deşi-i fără de suflare!
Iar când la ceruri s-a urcat
O carte: Scara, ne-a lăsat;
Iar ea i-a arătat şi lui
Urcarea-n slava cerului.

Acesta, pe când era de şaisprezece ani fiind isteţ la minte, s-a adus pe sineşi jertfă cu totul sfântă, suindu-se în muntele Sinai. Apoi, după nouăsprezece ani, a plecat de aici, a luat calea isihiei şi s-a aşezat la o depărtare de cinci mile de Biserica mare a muntelui Sinai într-un loc numit Tolas. Aici a petrecut patruzeci de ani într-o înflăcărată dragoste de Dumnezeu, pururea fiind aprins de focul dragostei dumnezeieşti. Mânca tot ceea ce-l făcea neprihănit faţă de sfatul Evangheliei puţin de tot, nu până la saţiu; dar cred că şi în asta înfrângea cu mare înţelepciune cornul mândriei. Dar ce minte ar putea să spună izvorul lacrimilor lui? Se împărtăşea de somn atât numai cât firea minţii să nu-i vatăme priveghierea.

Tot drumul vieţii sale era o rugăciune neîntreruptă şi o neasemănată dragoste către Dumnezeu.

Trăind prin toate aceste fapte mari în chip bineplăcut lui Dumnezeu, scriind Scara, alcătuind cuvinte de învăţătură pline de folos sufletesc, s-a odihnit cu vrednicie în Domnul în anul 603, în vârstă de optzeci de ani, lăsând încă şi alte multe scrieri.

Pomenirea lui se săvârşeşte la 30 martie. Dar se prăznuieşte şi azi, poate din pricină că de la începutul sfântului post de patruzeci de zile începe în chip obişnuit să se citească în sfintele mănăstiri Scara cuvintelor lui.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluieşte-ne şi ne mântuieşte, Amin.